

vil gerne have lavet det og det og det? Det er jo egentlig det, hr. Johs. Poulsen beder om.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg er glad for, at hr. Eyvind Vesselbo nu i al fald har forstået, at man ikke kan lave det, man normalt kalder tværgående prioritering, altså hvor man kan opprioritere et politisk område og nedprioritere et andet. Det er jo ellers essensen i al politisk frihed, også i det her Folketing, også i kommunalbestyrelserne, og det var det også tidligere i amterne. Det kan man ikke i regionerne.

Men inden for de midler, der er til stede, kan man selvfølgelig godt vælge at sige, at der er noget, man ikke vil lave, og det holder man så op med at lave. Men det, der er lagt til grund for de penge, som regionerne er udstyret med, er jo, at der er en lang række løbende opgaver, som kører nu, masser af små forureningsager og jordoprydning og masser af andet, som så i givet fald skulle opgives.

Jeg kan forstå, at det, der åbenbart er Venstres tilgangsvinkel, er, at man skal sige: Vi prioriterer en af de store jordforureningsager, og så lader vi alt det andet ligge. Det er dog i sandhed interessant, hvis det er det, man mener.

Hr. Eyvind Vesselbo ved jo udmærket godt, at med den måde, man har indrettet regionernes økonomi på, har man ikke en jordisk skabt chance for at klare den her opgave. Og vi må også sige, at ansvar og økonomi jo hænger sammen i den her sag. Som hr. Per Clausen har været inde på, har staten enten et fuldstændig direkte ansvar for nogle af de store jordforureninger, eller også har man i hvert fald et indirekte ansvar for en del af dem, ved at man har accepteret, at de har fundet sted. Derfor er der også en kolossal forskel over til den der decentraliseringsdiskussion, som nogle gerne vil rejse.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det er jo ret interessant at høre hr. Johs. Poulsen sige, at man nu sådan set vil have helt nye forhold på det her område. Vi må jo gå ud fra, at de 350 mio. kr., som amterne før har brugt på det område, sådan nogenlunde afspejler, hvad amterne har følt der var behov for at bruge på området før i tiden. Det er jo det beløb, som nu er overført til regionerne, som de viderefører og administrerer.

Set i lyset af, at det her forslag om, at regionerne nu ikke skal have den opgave alligevel – eller de magter i hvert fald ikke selv at prioritere, men skal have hjælp til det – kommer så hurtigt efter, at regionerne er sat i værk, betyder det så, at De Radikale ikke har tillid til regionerne? Eller hvorfor?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg tror, jeg har udtrykt et par gange, at set med vores øjne skal man løse opgaven i fællesskab, staten og regionerne, og det skal man bl.a., fordi regionerne er i besiddelse af en ekspertise i forhold til en lang række af de daglige opgaver, de har i øjeblikket.

Man skal man lave historiske udredninger, er der jo ingen tvivl om, at hvis man skal bedømme amternes indsats i forhold til de store forureninger, så har en lang række amtsråd ikke valgt at prioritere oprydningen efter dem, bl.a. fordi de var meget, meget tunge økonomisk, fordi man ikke kunne få staten involveret og af mange andre grunde. Alene det giver efter min opfattelse og efter Det Radikale Venstres opfattelse anledning til at sige, at man må have et stærkere statsligt engagement, og staten må i virkeligheden også i højere grad påtage sig ansvaret, sådan som det ligger i dag, for det har i hvert fald vist sig, at den model, der har været anvendt, ikke kunne løse problemerne.

Jeg vil så gerne understrege igen, at staten i nogle af forureningerne har et endda fuldstændig direkte ansvar for, at forureningerne og de efterfølgende problemer er opstået, og andre steder har man et indirekte ansvar. Jeg synes, det er et godt princip, at hvis man har et meget stort ansvar, så påtager man sig det også, og så er der også en sammenhæng til, at man prioriterer økonomi med i det.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Vi må jo også være enige om, at man stadig væk kan prioritere inden for de 350 mio. kr., som regionerne får til den her opgave. Det kan man stadig væk. Men man må også indrømme, selv om man er radikal, at der jo har været andre steder, hvor staten har været inde og hjælpe. Lad os bare tage Cheminovagrunden f.eks. Det var også en opgave, hvor staten var med inde og hjælpe. Det er ikke et nyt fænomen, at staten vælger at gå med ind og hjælpe på de områder her.